

π. Λίβυος: Προτού σκοτεινιάσει ο ουρανός...

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Όλη η κτίση στενάζει, πονά, ραγίζει και πεθαίνει.

Πότε επιτέλους θα σταματήσουμε να σκοτώνουμε την ίδια την ζωή;

Πότε επιτέλους θα σταματήσουμε να πετάμε τα δώρα του Θεού;

Κάθε καταστροφή στη φύση, τα ζώα, τον πλανήτη, είναι άρνηση του ίδιου του Θεού.

Κι αντί να ψάχνουμε μονίμως τις αμαρτίες ανάμεσα στα πόδια μας ή εάν φάγαμε μια στάλα λάδι παραπάνω, ας κοιτάξουμε πώς καταντήσαμε τον πλανήτη που μας χάρισε ο Θεός να ζήσουμε, με χαρά κι ευχαριστία.

Στις πληγές της φύσης φανερώνεται το σκοτάδι της ελευθερίας μας.

Όλα για εμάς, όλα για την πάρτη μας, για το γούστο και την ευχαρίστηση μας. Καταπάτηση των πάντων, αρκεί να περνάμε καλά. Και τώρα η κόλαση στέκει να μας απειλεί με το μηδέν και τον αφανισμό.

Δείτε πού οδήγησε η εγωπάθεια μας τον κόσμο, το κόσμημα του Θεού.

Δείτε πώς κρύψαμε με τους καπνούς των παθών μας τις ομορφιές του Θεού.

Αυτό που έχουμε μέσα μας, το σκορπάμε γύρω μας.

Ο κόσμος είναι η αντανάκλαση μας.

Προτού σκοτεινιάσει ο ουρανός από τις φωτιές είχαν σκοτεινιάσει οι καρδιές μας.

π. Λίβυος